613/01

Den 19. februar 2001 blev i sag nr. 53.613:

xxxxxx xxxxxxx xxxxxxx
xxxxxxxxxxx xxx xxxxxxx
xxxx xxxxxxxxxxx

mod

Tryg-Baltica Forsikring
Klausdalsbrovej 601
2750 Ballerup

og

Alm. Brand af 1792
Lyngby Hovedgade 4
Postboks 1792
2800 Lyngby

afsagt sålydende

k e n d e l s e :

_____

Forsikringstageren, der har ulykkesforsikring i Tryg-Baltica Forsikring og Alm. Brand af 1792, klager ved sin advokat over selskabets afvisning af at yde forsikringsdækning for en anmeldt ulykkestilfælde.

Det fremgår, at klageren den 1/11 1992 var udsat for et ulykkestilfælde, hvor han pådrog sig smerter i halsen, venstre arm og fingre. Klageren anmeldte kravet til selskaberne i oktober 1999.

Selskaberne har afvist at yde erstatning under henvisning til, at kravet er forældet på anmeldelsestidspunktet, jf. forsikringsaftalelovens § 29.

Klagerens advokat har i skrivelse af 13/7 2000 til nævnet bl.a. anført, at klagerens læge ikke gjorde klageren opmærksom på, at der kunne være en sammenhæng mellem klagerens smerter og ulykkestilfældet den 1/11 1992. I skrivelsen til nævnet hedder det:

"For ankenævnet nedlægger min klient påstand om, at forsikringsselskaberne skal pålægges at anerkende, at den anmeldte skade ikke er forældet og derfor tilpligtes at behandle skadesanmeldelsen. Til støtte herfor gøres det gældende, at min klient først fik kendskab til sit krav den 27. marts 1998, hvor speciallæge E.B. gjorde ham bekendt med, at hans gener kunne henføres til ulykken den 1. november 1992. Det gøres gældende, at den toårige forældelsesfrist i forsikringsaftalelovens §29 derfor tidligst begynder at løbe ved udgangen af 1998, og kravet som følge heraf ikke er forældet ved anmeldelsen i oktober 1999. Det gøres endvidere gældende, at kravet ikke var forfalden på anmeldelsestidspunktet og såfremt kravet findes at være forfalden, at min klient hverken havde eller burde have haft kendskab herom, hvorfor den femårige forældelsesfrist efter forsikringsaftalelovens §29 ej heller var indtrådt på anmeldelsestidspunktet. Derudover gøres det gældende, at der heller ikke er indtrådt forældelse i henhold til forældelsesloven af 1908, da min klient har været i utilregnelig uvidenhed om sit krav og derfor ikke har kunnet gøre det gældende tidligere. Til støtte for de anførte synspunkter henvises til AK18.442 og AK5630."

Alm. Brand af 1792 har i skrivelse af 7/8 2000 til nævnet anført: "Af disse lægelige akter fremgår det at der efter det primære behandlingsforløb har været gentagne recidiver med smerter i venstre skulder og overarm. Ved røntgen i januar 1993 konstateres degenerative forandringer i nakkehvirvlerne. Disse forandringer kan dog ikke tilskrives hændelsen, da sådanne forandringer sker over en længere periode og ikke viser sig allerede 2 måneder efter en hændelse. En senere MR-scanning viste i lighed med røntgen i januar 1993 degenerative forandringer i nakkehvirvlerne. På baggrund af de lægelige oplysninger har selskabets læge vurderet at tilstanden var stationær i 1993 og af advokatens brev til Ankenævnet oplyses det da også at generne har bestået siden 1993. Efter 5-års reglen er sagen dermed forældet med udgangen af 1998. Den omstændighed at klager først i 1998 bliver gjort opmærksom på en eventuel årsagssammenhæng er sagen uvedkommende jævnfør forældelsesreglerne i 5-års fristen. Bortset fra ovenstående burde klager på baggrund af de tilbagevendende gener og utallige behandlingsforsøg af forskellig karakter være vidende om et eventuelt krav, hvorfor vi herefter ligeledes finder sagen forældet i henhold til 2-års fristen. ... På baggrund af foranstående ønsker vi at fastholde at der er tale om forældelse efter såvel 2-års reglen som 5-års reglen i FAL §29 ..."

Tryg-Baltica Forsikring har i skrivelse af 14/8 2000 til nævnet anført: "Det fremgik af de lægelige oplysninger, at skadelidte henvendte sig til egen læge i januar 1993. Der blev taget røntgenbilleder og skadelidte modtog fysioterapibehandling i nogle måneder. Herefter kom der først behandlingskrævende recidiv i november 1996. På baggrund af de lægelige oplysninger vurderede vores lægekonsulent at tilstanden efter ulykkestilfældet den 1. november 1992 var stationær senest ved udgangen af 1993, hvor den primære behandling blev afsluttet. Kravet på erstatning skulle derfor have været anmeldt senest ved udgangen af 1998 efter den 5-årige forældelsesregel. Vi må derfor fastholde at kravet er forældet i henhold til den 5-årige forældelsesregel i Forsikringsaftalelovens § 29. Til støtte for vores synspunkt kan vi henvise til ankenævnskendelse nr. 37.960, 44.027 og 48.533. Klagen giver os ikke anledning til at ændre vores afgørelse i sagen vedrørende forældelse."

Subsidiært har begge selskaber gjort dækningsundtagelsen vedrørende forudbestående lidelse gældende.

Sagen er indbragt for nævnet den 14/7 2000.

Af Alm. Brand af 1792's forsikringsbetingelser fremgår bl.a.: "**4. Anmeldelse af skade** Enhver skade skal hurtigst muligt – ved død senest 48 timer efter dødsfaldet – anmeldes til Alm. Brand. ... **10. Lov og vedtægter** For forsikringen gælder i øvrigt dansk lovgivning om forsikringsaftaler ..."

Af Tryg-Baltica Forsikrings forsikringsbetingelser fremgår bl.a.: "**Love og vedtægter** Foruden policen og forsikringsbetingelserne gælder lov om forsikringsaftaler ... **8. Hvis skaden sker Stk. 8.1** Enhver skade skal straks anmeldes til selskabet. Blanketten rekvireres hos selskabet."

Nævnet udtaler:
Nævnet finder på baggrund af sagens lægeakter, at det må lægges til grund, at klagerens erstatningskrav efter ulykkestilfælde den 1/11 1992 forfaldt i 1993, jf. forsikringsaf-

talelovens § 24. Da den 5-årige forældelsesregel i forsikringsaftalelovens § 29 virker uafhængigt af sikredes kundskab om et eventuelt krav, må klagerens krav allerede i henhold til denne forældelsesregel anses for forældet.

Som følge heraf

b e s t e m m e s :

Klagen kan ikke tages til følge.

Marianne Højgaard Pedersen